

ATLANTIS JA LEMURIA

Pekka Ervastian esitelmä 22.4.1923

Madame Blavatskyn „Salaisessa Opissa“ puhutaan, niinkuin kaikki tiedämme, vanhoista mantereista ja niiden ihmiskunnista. Puhutaanpa neljästäkin mantereesta, ennenkuin näitä nykyisiä on ollut, joita yhteisellä nimellä nimitetään Euroopaksi. Puhutaan neljästä, mutta kahdesta ensimmäisestä ei niin paljon tehdä selkoa sentähden, että meidänkään ihmiskuntamme ei silloin vielä ollut ollenkaan tällöinen fyysillinen ihmiskunta, joten niin sanoaksemme historialliselta kannalta nuo ensimmäiset manteret eivät ole niin mieltäkiinnittäviä meille. Mutta kaksi myöhempää, Lemuria ja Atlantis ovat meille ihmisille erittäin mielenkiintoisia, koska „Salaisen Opin mukaan“ meidän ihmiskuntamme jo jokseenkin tämän muotoisena eli niissä mantereissa. Meille avautuu tämän „Salaisen Opin“ valossa aivan suurenmoisia näköaloja ihmiskuntamme historiassa, sen suuresta ijästä ja vanhuudesta ja sen ihmeellisestä menneisyydestä ja juuri nämä kaksi manteretta ja niiden ihmiskunnat ovatkin meille nykyajan ihmisille erikoisesti mieltäkiinnittäviä kehityksen puolesta. „Salaisessa Opissa“ puhutaan näistä mantereista niin sanoaksemme objektiiviselta kannalta ja koetetaan mahdollisimman tarkkaan ja laajaperäisesti todistaa, että niitä on ollut olemassa. Jos ajattelemme myöhempiä teosofisia kirjailijoita, jotka ovat näistä asioista kirjoittaneet ja tuoneet jotakin omaperäistä kuten esim. voimme sanoa toht. Steineristä Saksassa, hän on kuvannut yhdessäkin pienessä kirjassa „Unsere atlantische Vorfahrung“ Atlantista sisäiseltä kannalta eikä ole koettanutkaan todistaa, että koko Atlantis on ollut olemassa. Myöhemmät teosofiset kirjailijat ovat lähteneet siitä edellytyksestä, että Atlantiksen olemassaolo hyväksytään, mutta madame Blavatsky lähtee siitä, että nykyinen ihmiskunta ei tiedä eikä usko sellaista olevan olemassa. Hän menettelee aivan

tieteellisesti kirjassaan, vetää esille kaikki mahdolliset todistukset siitä, että nämä mantereet ovat olleet olemassa. Tietysti en mitenkään tämmöisessä esitelmässä kykene, en osaa enkä muista kaikenlaisia tieteellisiä todistuksia noista mantereista ja niiden olemassaolosta, nehan ovat asioita, joista voimme lukea sekä „Salaisesta Opista“ että toisista nykyajan luonnontieteellisistäkin teoksista, sillä tiedämmehän, että luonnontieteilijät kallistuvat yhä enemmän siihen otaksumiseen, että näitä mantereita on ollut olemassa. Muuten on mahdoton ymmärtää eräitä ilmiöitä. Mehän tiedämme, että geologiamme, maapallontutkimus, tietää kuinka maapallo on muuttanut muotoa, kuinka siellä ovat vaihdelleet sekä ilmanalat että maapallon akselin asento ja mantereiden muodot. Geologia on varma siitä, että meidän maapallomme ei suinkaan ole ollut nykyisensä näköinen aina. Sen muoto on hyvin suuresti vaihdellut. Geologia uskoo varmasti, että maan pinta oli toisen näköinen ja että on ollut toisenlaisia mantereita. Muut luonnontieteet myöskin esim. eläin- ja kasvitiede, aivan omista syistä kallistuvat yhä enemmän siihen olettamukseen, että on täytyntä olla mantereita, sillä eläin- ja kasvitiedemiehemme ovat varmasti vakuutettuja siitä, että erilaiset eläimet ja kasvit ovat syntyneet aina yhdessä paikassa. Ei syntynyt samanlaisia eläin- ja kasvimuotoja siellä ja täällä pitkin maan pintaa vaan joku määrätty kasvi tai eläinmuoto on syntynyt jossain erityisessä paikassa. Jos ajattelemme hevosta esim. niin se merkitsee, ettei hevosia ole syntynyt monin paikoin maapallon pintaa, vaan jossain erikoisessa paikassa on näitä syntynyt ja levinnyt ympäri. Semmoinen on luonnontieteellinen teoria, johon luonnontieteilijät uskovat tietysti tieteellisten syitten nojalla. Ja sentähden he eivät voi ymmärtää, kuinka voi olla eri mantereissa, esim. Afrikassa, Aasiassa, Amerikassa ja Austraaliassa samanlaisia eläinmuotoja ja samanlaisia kasvimuotoja, ilman että nämä maat ovat olleet yhteydessä jolloinkulloin keskenään. Sillä ei ole ajateltavissa, että näitä muotoja olisi kulkenut merien ylitse. Semmoista ei saata ajatella. Jos esim. ajattelee trooppillisia kasveja, niin voi sanoa,

ettei olisi voitu näiden kasvien siemeniä kuljettaa merien poikki. Semmoista voi ajatella, jos kaikkia kasveja ja niiden siemeniä voisi huoletta ja vaivatta ja vaaroitta siirtää pitkien matkojen taakse, mutta on semmoisia troopillisia kasveja esim. kuin banaani, että ne eivät kestä mitään siirtämistä. Niitä ei voi kuljettaa ja se ovat niinkuin banaanikin siemenettömiä. On aivan mahdotonta siis ajatella, että olisi tämä kasvi kuljetettu Intiasta Amerikkaan. Ne eivät kestä vähintäkään ilmanalan muutosta ja semmoiset laivat olisivat olleet aivan mahdottomat rakentaa, jotta olisi voitu ajatella, että mitään kasveja tai eläimiä olisi kuljetettu ja ihmiskunnan olisi täytynyt olla äärettömän sivistyneen tehdäkseen semmoista. Kun vielä otamme huomioon, että kaikkia kasveja ei voitaisi näin kuljettaa, on aivan mahdoton selittää, millä tavalla on syntynyt tuommoisia kasveja kuin sanokaamme banaanipuu, leipäpuu Intiassa ja Amerikassa, jollei ole mannermaata joskus ollut, jossa ne ovat varsinaisesti kasvaneet ja se ole ulottunut toisesta päästä Intiaan ja toisesta päästä Amerikkaan. Tuommainen mannermaa oli Lemuria, sehän oli Tyvenen meren kohdalla Amerikan ja Aasian välillä ja kun otaksutaan, että semmoinen suuri mannermaa oli miljoonia vuosia sitten ja siellä oli tietysti yhtenäinen fauna ja flora, silloin voimme hyvin ymmärtää, että troopillisia kasveja esim. on reunamaissa, jotka ovat jääneet tällä tavalla mannermaasta tai joihin pääsy on erittäin helppo ollut tuosta mannermaasta. Ja kun taas ajattelee Atlantista, myöhempää mannermaata, josta sanotaan, että se on uponnut Atlantin valtameren syvyyteen, niin tiedämme, että se on niin paljon merkillisiä historiallisia tosiseikkoja, jotka viittaavat siihen, että on täytynyt olla tuommainen yhdistävä manner Afrikan, Euroopan ja Amerikan välillä Atlantin meren puolella, sillä meidän ei tarvitse ajatella muuta kuin sitä, että vanha Egyptin kulttuuri ja sivistys suuresti muistuttaa Etelä-Amerikan vanhoja sivistyksiä. Siellähän on tavattu Etelä-Amerikassa pyramiideja samoinkuin Egyptissä. Tämä historiallinen tosiseikkahan puhuu paljon asian puolesta,

että samanlaisia pyramiideja tavataan Amerikassa ja Egyptissä ja ne ovat myöskin samalla tavalla rakennetut; ne ovat rakennetut sillä tavalla, että meridiani aina kulkee suoraan niiden lävitse. Ne ovat siis toisin sanoen taivaan ilmansuuntien mukaan asetetut ja rakennetut. Ja muutenkin tavataan yhtäläisyyksiä, jos esim. ajattelempa kieltä ja sanoja. On esim. sangen merkillistä, että juuri tuolla Amerikan puolella Jumala-nimi on sama kuin Euroopan puolella aarialaisilla kansoilla yleensä, sillä jos otamme esim. kreikkalaisen jumala-nimityksen theos, niin meillä on Amerikassa Jumalan nimenä teo. Vaikka se on näin pieni yksityisyyseikka, niin on sekin huomattava. Tuntuu siis sivistyshistoriallisesti aivan siltä, että on ollut aikoja ja ne eivät ole niin mahdottoman kaukaisia, jolloin on ollut yhteyttä Amerikan ja Euroopan välillä. Ja vaikka minä en tässä nyt ollenkaan tahto tuoda esille näitä tällaisia todistuskappaleita, en malta olla ottamatta yhtä asiaa, jonka luin vähän ennen maailman sotaa. Tiedätte, että ennen maailmassa, noin 100 vuottakin sitten epäiltiin aivan Troijan olemassaoloa. Puhuttiin Troijan sodasta, mutta se nyt oli paljasta tarua, eihän semmoista ole ollut olemassa kuin Troija ja Priamos ja kuninkaat siellä. Mutta tiedämme, että saksalainen muinaistutkija, tohtori Schliemann rupesi kaivamaan siellä Vähässä-Aasiassa, missä oli puhuttu, että Troija olisi ollut olemassa ja hän kaivoi ja kaivoi ja tietysti oli semmoisia, jotka sanoivat, että hän on hullu. Mitä hän siellä kaivaa. Mutta hänellä on tuommoinen usko, että täältä jotain löytää ja kuten tiedämme, hän löysi Troijan. Tuli todistetuksi, että Troija oli ollut olemassa. Tämä tohtori Schliemann, joka siis oli suuri auktoriteetti muinaistutkimuksen alalla, kuoli muistaakseni 1890 ja silloin hän vähää ennen kuolemaansa eräälle ystävälleen Neapelissa jätti paketin, jonka hän oli sinetöinyt ja sanoi: Pidä tästä huolta ja anna se jonkun laitoksen huostaan, mutta sitä ei saa avata muuta kuin joku minun sukuni jäsen, joka sitoutuu jatkamaan niitä tutkimuksia, joista puhutaan paketissa. Ainoastaan semmoinen saa sen avata. Tuo

paketti talletettiin Ranskan pankkiin, ja sinne oli myös tohtori Schliemann tallettanut rahasumman sillä nimenomaisella ehdolla, että se maksetaan ainoastaan semmoiselle hänen sukunsa jäsenelle, joka suorittaa määrätynlaisia tutkimuksia ja niiden avustamiseksi maksetaan tuo rahasumma. Ei ilmaantunut semmoista suvun jäsentä, sillä heidän mielestään oli niin kauhean hataraa ja vaikeata sitoutua tekemään semmoista, josta ei edeltäkäsinkin ollut tietoa. Mutta sitten eräs suvun jäsen vuonna 1906, eräs nuorempi toht. Schliemann, vanhan toht. Schliemannin pojan poika, päätti avata tuon paketin, ja jatkaa isoisänsä työtä. Asia on nyt tullut yleisön tietoon sillä tavalla, että nuorempi tohtori Schliemann julkaisi kirjoituksen eräässä amerikkalaisessa tieteellisessä aikakauskirjassa vuonna 1912 tai 1913. – En muista vuotta. Tässä kertoo nuorempi toht. Schliemann, että hän avasi tuon paketin ja siinä oli sitten heti kirjoitus vanhalta toht. Heinrich Schliemannilta. Siinä tuo vanha toht. kirjoittaa: minä olen tekemäisilläni havainnon, löydön, joka on monta vertaa merkillisempi kuin Troijan löytö, sillä tämä koskee ihmiskunnan koko historiaa. Se avaa semmoisia näköaloja ihmiskunnan kehityshistoriaan, että kun se tulee täysin pätevästi ja tieteellisesti todistetuksi, niin meidän käsityksemme ihmiskunnan alkuperästä ja sen muodostumisesta täydellisesti muuttuvat. Minä olen nyt saamaisillani selväksi ja itse olen varmasti vakuutettu siitä, että Atlantismaa oli olemassa. On ollut olemassa ihmeellinen vanha maa, joka on kaiken sivistyksen kehto. Monet länsimaalaiset tiedemiehet ovat puhuneet jo pitkin viime vuosisataa siitä, että Atlantis on luultavasti ollut olemassa ja se on kaiken sivistyksen kehto. Siellä on ollut ensimmäinen ihmeellinen suuri kulttuuri, mutta sitä nyt ei ole aivan voitu todistaa pätevästi fyysillisellä tavalla. Tämä vanha toht. Schliemann vielä määräsi, millä tavoin sen joka avaa paketin, on jatkettava hänen tutkimuksiaan, mistä asiasta hänen tulee ottaa selkoa ja mitä hänen tulee tehdä. Paketti sisälsi suuren uurnan, jonka vanha tohtori Schliemann oli löytänyt Priamoksen haudalta Troijassa. Tässä uurnassa eli

vaasissa oli foinikialainen kirjoitus, joka sisälsi: tämän vaasin lähetti Atlantiksen kuningas Kronos kuningas Priamokselle. Sitten tuon vanhan toht. Schliemannin – se pojan poika, joka kirjoitti artikkelin sanoi, ettei hän nyt tässä vielä kerro kaikkia, mitä isoisän paperit sisälsivät ja mitä hän itse on löytänyt, mutta muutamia pieniä seikkoja hän kertoo. – Vanha toht. sanoi muistiinpanoissaan, että on otettava selkoa semmoisista tavaroista ja kalleuksista, mitä löytyy jossain Etelä-Amerikan paikassa. Niitä on tarkasteltava ja sitten on lyötävä rikki tämä Priamoksen haudasta löydetty vaasi ja Afrikasta on kaivettava ja etsittävä jotain. Nuorempi tohtori Schliemann epäröi kovasti ensin, kuinka hän rikkoi tällaisen kauniin vaasin, mutta hänen isoisänsä oli viitannut siihen, että hän oli tutkimuksillaan Pietarin museossa löytänyt kirjoituksen, joka puhui näistä asioista ja kertoi kuinka eräs egyptiläinen kuningas oli lähettänyt lähetettä tutkimaan, onko mitään jäännöksiä vanhasta Atlantiksesta ja tuommainen löytöretkeilijä, miksikä häntä voisi nimittää, tietysti aavisti kovin paljon, aivan kuin näki, se on jonkunmoista selvänäköisyyttä tuommoisen ihmisen kyky, jonka kaikki huomio on kiinnitetty johonkin asiaan, jonka alkaa aavistaa. Nuorempi tohtori Schliemann epäröi kauan, ennekuin hän päätti rikkoa vaasin, mutta hän rikkoi sen sitten. Ja hänestä tuntui, että se oli aivan tyhjä tuo vaasi, mutta kun hän sen rikkoi, niin sisältä tipahti jostain jalasta esille raha tai mitali, mutta se oli aivan erikoista metallia, eikä hän tiennyt mitä se oli. Siinä oli jonkinlaisia kirjoituksia, joita hän ei osannut tulkita. Mutta hän kertoo, että sitten hän Pariisin museossa, johon oli tuotu tavaroita Etelä-Amerikasta, tutkiessaan jäännöksiä, löysi niiden joukosta samanlaisen vaasin kuin se, mikä oli ollut Priamoksen haudassa, jollaisia ei muualta maailmasta ole löydetty. Minä olen nähnyt siitä kuvan. Ja hän tutki sitä, mutta siinä ei ollut mitään kirjoitusta ja hän pitkien neuvottelujen jälkeen sai luvan asianomaisilta rikkoa senkin vaasin. Ja siitäkin tuli ulos samanlainen mitali ja sekin oli avain tuommainen hopeaisen värinen, mutta

tuntematonta metallia. Toht. Schliemann antoi sitten kemiallisesti analysoida rahat ja analyysi osoitti, että ne olivat kokoonpannut kuparista ja alumiiniumista ja muutamista muista aineista, joita en muista nyt. Siis semmoinen sekoitus, jota ei missään ole tavattu. Hän antoi myöskin tutkia, mistä savesta vaasit olivat tehtyjä, ja huomattiin, että se oli semmoista savea, jota ei ole Amerikassa eikä Vähässä-Aasiassa. Sitten tämä toht. Schliemann teki tutkimuksia Egyptissä ja Afrikassa. Egyptissä hän sanoo löytäneensä eräässä vanhassa haudassa, joka oli ensimmäisen dynastian, hallitsijasuvun ajoilta, siis ainakin 5.000 vuotta ennen Kristusta, sieltä hän löysi käsikirjoituksen, jossa puhuttiin siitä, että Egyptin kuningas se ja se oli lähettänyt lähettäjiä länteen päin tutkimaan, onko mitään jäännöksiä muinaisesta Atlantiksesta, mutta he olivat palanneet takaisin Egyptin hoviin ja kertoneet, etteivät he ole mitään muistomerkkejä löytäneet. Ja siinä mainitaan vanhasta Atlantiksesta, joka oli hävinnyt kolme ja puolituhatta vuotta sitten. Sitten toht. Schliemann kertoo, että hän Afrikan länsirannikolla, joka oli lähinnä Atlantista, löysi maakerrostumasta taideteoksen, lapsen pään, joka oli tehty samanlaisesta metallisekoituksesta, kuin nuo rahat. Näin on siis tämä nuorempi toht. Schliemann kertonut amerikkalaisessa aikakauskirjassa Atlantiksesta. En tiedä onko sen perästä mitään kuultu. Maailman sota on tullut väliin ja hän muuten lopetti artikkelin sillä, että nyt en anna tietoja, sillä aijon lopullisesti jatkaa tutkimuksia, mutta olen jo aivan vakuutettu siitä, että Atlantis on ollut olemassa. Muuten tiedämme, että Plato, suuri kreikkalainen filosofi, kertoo Timaioksessa ja Kritiassa Atlantiksesta. Hän oli kuullut sen isoisältään, joka oli kuullut sen Solonilta. Solon oli käynyt Egyptin pappien luona ja oli otettu ystävällisesti vastaan siellä ja nämä papit ja viisaat olivat puhuneet Solonille siitä suuresta, mahdottomasta saaresta, joka oli Gibraltarin salmen ulkopuolella Atlantin meressä ja joka oli hävinnyt 9.000 vuotta sitten, niinkuin Platon sanoo. Tämän Platon ilmoituksen mukaan on siis laskettu, että Atlantiksen

viimeinen jäännös, tuo suuri saari Herkuleen pylväiden ulkopuolella, jota nimitetään milloin Atlantikseksi milloin Poseidoniksi, oli vajonnut meren syvyyteen noin yksitoista ja puolituhatta vuotta sitten. Tämä tietää, että Plato puhuu aivan vakavana asiasta. Sillä tavalla ymmärtääkseni ei ole mitään tieteellistäkään syytä epäillä, että Atlantis enemmän kuin Lemuriakaan eivät olisi olleet olemassa, vaan täysi syy uskoa ja olettaa, että nuo vanhat mantereet ovat olleet olemassa. Sittenhän on aivan toinen asia, että voimme lähestyä näitä seikkoja aivan toisella tavalla. Syy miksikä näiden vanhojen mantereiden historia on meille niin mielenkiintoinen on siinä, että niiden ihmiskuntien, rotujen elämä valaisee, mikäli me nyt siitä saamme tietoja, niin ihmeellisellä ja merkillisellä tavalla ihmiskuntamme kehitystä. Tietysti meidän silloin ensi sijassa täytyy asettua „Salaisen Opin“ kannalle ja luottaa siihen. Meidän täytyy luottaa siihen, että vanhoissa traditioneissa on perää ja että tuommoisissa vanhoissa taruissa, joita kaikkialla kerrotaan, on historiallinen taustansa ja jos olemme muuten tulleet vakuutetuiksi siitä, että on olemassa viisautta ja viisaita, niin meillä ei tietenkään ole mitään erikoista syytä ajatella, että nämä viisaat myöskin eivät osaisi tietää ja kertoa ihmiskunnan vanhasta historiasta. Madame Blavatskyn „Salainen Oppi“ juuri koettaa joka askeleella etsiä tukea historiallisista ja tieteellisistä tosiseikoista. Mikä meidän mieltämme erikoisesti voi kiinnittää, on se kuva, minkä voimme „Salaisen Opin“ nojalla saada näistä vanhoista ajoista ja niiden ihmisistä. Minä tahtoisin koettaa tässä antaa jonkunlaisen objektiivisen, ulkonaisen kuvan Lemurian ja Atlantiksen ihmiskunnasta, roduista juuri „Salaisen Opin“ nojalla, sillä huomattava on, että me emme voi saada tämmöistä kuvaa, ellemmme tutki „Salaista Oppia“ sekä tarkkaan että myöskin niin sanoakseni jonkinlaisella intuitionilla, sillä ei se ollenkaan ole kirjoitettu niin selvään, että siitä vain lukisi, vaan ajatus on heitetty sinne ja toinen tänne ja meidän täytyy itse ajatuksella ja lukemalla ja kokoamalla päästä kokonaiskäsitukseen asiasta. Kun

nyt yritän antaa tämmöisen kuvan ensinnäkin Lemurian ihmiskunnasta ja vanhoista ajoista, niin en tahdo väittää, että tämä on ehdottomasti pätevä „Salaisen Opinkaan“ mukaan, sillä voihan olla, että olen erehtynyt. Se on mahdolloman vaikeaa. Kuitenkin luulen, että on hyötyä siitä, että saamme edes tämmöisen kuvan.

Lemurian ajat, nehan ovat nyt peitetty hirmuisen hämärään muinaisuuteen. Madame Blavatsky sanoo, että ihmiskunnan fyysillinen historia alkaa Lemuriasta ja että siitä on kulunut yli 18 milj. vuotta. Mikä on ensimmäinen asia, mikä meille selviää ja pistää silmään juuri Lemurian suhteen? Se on, että siellä vanhassa Lemuriassa, voidaan sanoa, oli ihmiskunnan paratiisi. Siinä oli alkuperäinen paratiisi ja meille selviää kuinka Juudan kansa, toisin sanoen kaldealaisten vanhat traditionit paratiisista itse asiassa ovat muistoa ja perintötietoa hirmuisen vanhoilta lemuralaisilta ajoilta. Mutta se paratiisi ei kylläkään ole semmoinen kuin me voisimme kuvitella paratiisia nykyisten aistiemme ja kykyjemme nojalla. Jos me ajattelisimme paratiisia, niin ajattelisimme kaikkea semmoisina kuin me nyt olemme ja elämme ja ajattelisimme ihmiskuntaa onnellisessa ja autuaassa ja harmonisessa tilassa. Mutta ymmärrämme, että alkuperäinen paratiisi ei ollut semmoinen, vaan vanha paratiisi Lemuriassa oli sitä, että ihminen, joka kyllä silloin pukeutui fyysilliseen ruumiiseen, ei ollut vielä ihminen sanan nykyisessä merkityksessä. Noilla ensimmäisillä ihmisillä ei ollut yhtään järkeä eli ajatusta. He eivät ollenkaan ajatelleet niinkuin me. Heidän aistinsa olivat myöskin paljon rajoitetummat kuin meidän, heillä ei ollut muuta kuin kuulo ja tunto. Näkö oli tarkoitettu kehittymään vanhassa Lemuriassa, mutta alkuaikoina paratiisissa sitäkään ei ollut. Ihmiset olivat siis ilman silmiä, mutta sanotaan, että heillä oli yksi silmä, he olivat kuin kykloopeja, joilla oli yksi silmä päässä, keskellä otsaa ja se silmä katsoi sisäänpäin; se ei ollut mikään fyysillinen silmä, vaan se oli silmä eli aisti, joka yhdisti heidät näkymättömään maailmaan, Jumalien maailmaan. Muuten he olivat kuin sokeita, mutta heidän päässään alkoi

nykyisten silmien kohdalla kehittyä jotain. Oli aivan kuin kaksi herkkää paikkaa heidän päässään, mutta he eivät nähneet fyysillistä maailmaa, vaan näkivät ainoastaan sisäänpäin Jumalien maailmaan ja heidän paratiisinsa oli nyt sitä, että suuret ihmeelliset johtajat ja avustajat olivat tulleet meidän maapallollemme muualta, niinkuin sanotaan Venus-ketjulta, Venus tähdeltä tuli ihmeellisen korkeita olentoja meitä avustamaan ja he asuivat sitten osaksi näkymättömässä maailmassa tämän maan ilmapiirissä, osaksi ruumiillistuen ruumiiksi, mutta nämä ensimmäiset ihmiset olivat yhtämittäisessä kanssakäymisessä Jumalolentojen kanssa, sillä he näkivät niitä ja kun ei heillä ollut mitään järkeä eikä ajatusta, niin eivät he mitään muuta osanneet kuin vain totella niitä suuria johtajia. Heidän elämänsä ulkonaisesti oli rauhallista ja harmoonista, he olivat aivankuin suojattuja, niin että heillä ei ollut suurempia vaaroja ulkonaisessa maailmassa, eivätkä he kyenneet suojelemaan itseään, kun ei heillä ollut silmiä. Jos sattumalta jokin vaara uhkasi, jos joku eläinhirviö lähestyi esim., niin heillä oli vain sisäisellä näkemyksellä tietoa siitä ja vain sillä tavalla he saattoivat varjella itseään ja paeta vaaroja, mutta mitään ulkonaisesti he eivät huomanneet. He elivät, aivan niinkuin paratiisikertomuksessa kerrotaan rauhassa koko maailman ja kaikkien eläinten kanssa, totellen jumalia ja jumalien ääntä, joka kuului heidän sisällään, sillä kuulo heillä oli ja se ulottui ennenkaikkea juuri näkymättömään maailmaan. Heidän erikoinen kykynsä oli luova kyky. He olivat nyt syntyessään fyysilliseen maailmaan sukupuolilentoja, sillä heidän täytyi osata luoda; heidän ihmisyytensä tai paremmin sanoen elämänsä oli juuri siinä, että he osasivat luoda, toisin sanoen jatkaa sukua. Mutta tämä heidän sisäinen kykynsä ei ollut ollenkaan sitä, mitä me nyt käsitämme sukupuolivoimalla, sentähden että heillä ei ollut mitään tietoa minkäänlaisista himoista. He olivat alussa kaksisukuisia olentoja, siis kun he jatkoivat sukuaan, se tapahtui heissä itsessään, eikä heillä ollut mitään tietoa siitä, ei heillä ei

ollut mitään tietoa siitä, että uusi olento kehittyi heissä eikä heillä ollut tietoa siitä, että uusi olento erkani heistä. He olivat niin kiinni fyysisessä maailmassa, että koko se luomisprosessi tapahtui heidän tietämättään. Vasta sitten kun sillä tavalla tapahtui, että heidän suvunjatkamisensa alkoi tapahtua kahden olennon välityksellä, vasta sitten he pikkuisen alkoivat huomata, tuntea toista olentoa ja heissä se kehittyi sillä tavalla, että heissä toinen sukupuoli vähitellen heikkeni ja miltei surkastui ja vain toinen sukupuoli jäi eläväksi ja voimistui ja sillä tavalla toisista kaksisukuisista olennoista syntyi miehenkaltaisia olentoja ja toisista alkuaan kaksisukuisista olennoista naisenkaltaisia olentoja. Vasta tällä ajalla, kun heidän luomisensa tapahtui kahden yksilön välityksellä he alkoivat kuten sanottu, tulla tietoisiksi prosessista. Tämä oli kaikki siis vielä paratiisia, sillä mistään kärsimyksestä, mistään ruumiillisesta tuskasta heillä ei ollut tietoa. Koko elämä oli yhtä ainoata harmoniaa, laulua, se oli vain elämistä, korkeampien olentojen palvelemista ja palvomista. Sitten voimme huomata siellä Lemuriassa erittäin merkillisen kehityskauden, semmoisen elämänkauden, josta meidän täytyy sanoa, jos tahdomme sitä lyhyesti kuvata: se oli syntiinlankeemus. Nuo olennot, jotka eivät tietäneet mitään hyvästä eikä pahasta, joilla ei ollut mitään ajatusta, mitään varsinaista järkeä, lankesivat syntiin. Mitä se silloin merkitsi? Sitä on nimetty syntiinlankeemiseksi juutalaisessa Raamatussa ja tiedämme, että juutalainen kertomus on kotoisin Kaldeasta; mutta mitä tapahtui silloin, kun oli kuvattu syntiinlankeemus. Se oli sangen merkillinen asia. Hyvin merkillinen asia. Voimme huomata siinä ikäänkuin kolme yhdessä rinnakkain kulkevaa kehityslinjaa. Nuo silmät tai herkät kohdat päässä alkoivat kehittyä silmiksi. Siis niinkuin syntiinlankeemuskertomuksessa kerrotaan, heidän silmänsä aukenivat. Tämä oli sanallisesti totta, sillä näiden ihmisolentojen – sillä he olivat hyvin suuria jättiläisiä, – näiden silmät alkoivat mennä auki ja he alkoivat nähdä ympäröivää maailmaa hämärästi. Toiseksi heidän sisässään

heräsi järki. He alkoivat tulla tietoisiksi omasta ruumiistaan, tietoisiksi siitä, että he elivät tämmöisessä fyysisessä maailmassa. Tietysti juuri silmien avautuessa he näkivät, että he ovatkin jotain olentoja tässä näkyväisessä maailmassa. He alkoivat katsella toisiaan ja maailmaa ja näkivät sen ihanuuksia, näkivät eläimiä ja kasveja; näkivät maisemia ja joskus auringonkin pilkistävän, sillä aurinko ei paljon paistanut, oli suuria sauhuja vain ja sumuja, mutta he alkoivat nähdä ympäröivään maailmaan ja tuntea itsensä ja toisensa ja silloin ajatuskin samalla heräsi, ajatus ja järki. Kolmas kehitys oli siinä, että he alkoivat nauttia. Nauttiminen, aistillinen nauttiminen on jotakin, joka kuuluu erityisesti fyysiseseen maailmaan ja ruumiiseen. Tämä aineessa oleminen, sehän on on elämistä aistien välityksellä ja aistit ne tekivät heille mahdolliseksi nautinnon, tuommoisen voimakkaasti tuntuvan nautinnon. He alkoivat nämä ihmiset nauttia. Ensin he eivät voineet nauttia siitä, mitä he näkivät niin paljon, sillä heidän silmänsä kehittyivät vähitellen ja heidän näkönsä oli alussa hämärä, mutta mistä he alkoivat nauttia kaikista ensinnä? Mitkä ovat ne kaikista voimakkaimmat kokemukset ihmisten elämässä, joista he voivat nauttia? He alkoivat nauttia syömisestä ja ennenkaikkea sukupuolisesti. Sentähden on tuo syntiinlankeemus kertomus oikea, kun siinä sanotaan, että heidän silmänsä menivät auki, kun he söivät kielletyn puun hedelmää ja he häpesivät itseään. Se tarkoittaa sitä, että ihminen samalla kun hän tuli tämmöiseksi ajattelevaksi olennoiksi ja hänen silmänsä menivät auki, samalla hänen luova kykynsä muuttui hänelle nautinnoksi ja hän silloin vetosi omaan jumalallisuuteensa, inhimillisyyteensä, sillä että hän teki tuon luovan kykynsä riippumattomaksi ympäristöstänsä, riippumattomaksi semmoisista asianhaaroista, joista se ennen oli riippunut, sillä on huomattava, että paratiisillisessä tilassa ihmiset loivat ainoastaan silloin kun jumalalliset olennot määräsivät heille, eikä heillä ollut mitään halua, ei himoa, jumalat vain määräsivät heille, koska heidän piti luoda, ja se tapahtui niin

sanoakseni astrologisten suhteiden mukaan. Nyt kun ihminen alkoi tulla ajattelevaksi ja näkeväksi, fyysillisesti aistivaksi ja tuntevaksi olennoksi, hän teki tuosta luomiskyvystä riippumattoman kyvyn, toisin sanoen teki siitä nautinnon välikappaleen, joka on ajasta ja paikasta riippumaton. Hän ei siis enää totellut jumalia, eikä kysynyt heidän mieltään eikä ymmärtänyt tähdistä lukea mitään, vaan hänen luova kykynsä tuli hänelle nautinnon välikappaleeksi, niinkuin se tietysti on ihmiskunnalla tänään. Siinä oli siis syntiinlankeemus. Siihen sisältyi, niinkuin syntiinlankeemuksesta kerrotaan, että jos te syötte hyvän ja pahan tiedon puusta, te tulette tietäviksi kuin Jumala. Se oli tästä hetkestä lähtien, jolloin ajatus heräsi, silmät menivät auki ja nautintokyky heräsi, siitä hetkestä tämä tapahtui kun ihmiset söivät hyvän ja pahan tiedon puusta ja siitä saakka he alkoivat kehittyä ja tulla nykyisiksi ihmisiksi. Tuo kuvaus vanhasta lemuralaisesta ajasta ja silloisesta ihmisrodusta selittää meille ulkonaisesti sen miksi kaikissa uskonnoissa tapaamme kertomuksia paratiisista ja syntiinlankeemuksesta ja antaa meille myöskin käsityksen omasta kehityksestämme. Näiden seikkojen valossa saavat ratkaisunsa monet semmoiset probleemit, joita me emme osaisi muuten ratkaista. Kun ajatellaan näitä tapahtumia sisäiseltä kannalta, silloin saamme vielä selvemmän käsityksen kaikista asianhaaroista, mutta tahdon ensin antaa tämmöisen ulkonaisen kuvauksen.

Lemurian vanhojen aikojen perästä miljoonia vuosia myöhemmin tapaamme ihmisrodun Atlantiksella, Lemurian ajoilta meillä ei ole mitään kulttuurijäännöksiä. Onhan luonnollista, että mitään kulttuuria ei voinut syntyä, niinkauan kuin ihmisillä ei ollut silmiä ja se aika, mikä sitten tuli, kun ihmiset saivat silmät, oli siksi levoton ja ihmeellinen, ettei silloinkaan enää syntynyt varsinaista kulttuuria. Yrityksiä tietysti tehtiin ja „Salaisessa Opissa“ kerrotaan, että he rakensivat suuria hirmuisia rakennuksia ja kaupunkeja ja semmoisia, mutta ne olivat joka tapauksessa aivan primitiivistä laatua. Sitävastoin kun

siirrymme Atlantikseen, niin huomaamme, että se ihmisrotu, joka siellä syntyi ja oli lemuralaisen rodun jälkeläisiä, jotkut Lemuriasta olivat siirtyneet uudelle mantereelle. Se rotu alkoi aivan uusilla edellytyksillä elämänsä. Heillä oli jo silmät päässä, heillä oli ajatukset aivoissa, mutta heidän näkönsä ei tietenkään ollut kehittynyt niinkuin se on esim. meillä nyt, vaan se vasta Atlantiksella vähitellen kehittyi nykyiseen tarkkuuteensa. Atlantilainen ihmiskunta vielä omisti tuon kolmannen silmän. Se alkoi surkastua ja hävitä Atlantiksella, se oli jäljellä varsinkin atlantilaisena alkuaikana, niin että heillä oli kyllä tuo näkö sisäänpäinkin samalla kun heillä oli tuo näkö ulkonaiseen maailmaan. Mutta näkö sisäiseen maailmaan oli jo muuttunut hämäämmäksi senjälkeen kun fyysiset silmät alkoivat kehittyä. Kolmas silmä tuli hämäräksi sitä myöten kuin kaksi fyysillistä silmää kehittyi. Atlantiksella oli ihmiskunnalla se aika alussa, jota kaikissa vanhoissa traditioneissa nimitetään kulta-ajaksi. Se oli ihmiskunnan kulta-aikaa; siellä oli onni. Se oli uuden rodun lapsuusaikaa, ja se uusi rotu, joka oli syntynyt, saanut alkunsa semmoisista ihmisistä, jotka tottelivat näitä sisäisiä johtajia, kun he muuttivat Lemuriasta Atlantikselle, niin he muuttivat totellen sisäisiä johtajia, paraimmat ainekset seurasivat niiden ääntä, paraimmat yksilöt Lemuriasta siirtyivät Atlantikselle. Sentähden uusi rotu oli puhdas, ne ruumiit olivat puhtaat, ne olivat kauniit, ihanat ja tottelevaiset ja uusi rotu syntyi onnellisena ja kerrotaan, että pitkiä aikoja ihmiskunta eli onnellisesti vanhalla Atlantiksella. Kerron ehkä ensi sunnuntaina tästä vähäsen ja sitten siirrymme tarkastamaan sisäiseltä kannalta sekä Lemurian että Atlantiksen kehitystä, sillä se paljastaa meille aivan merkillisiä seikkoja.